

janiste, nazivali: »Vi crni, crveni, očajni nitkovi, papistički vragovi«. Poslije smrti je Jakov Andreae u cjelini jedan mali i malo značajan Strassburžanin, koji se pravio jako važan pisao o njemu:

»Illyricum mortuum esse, non mei sed Ecclesiae
causa ago

Deo gratias, fuit enim homo turbulentissimus.

Erat exigua spes de eo reducendo.«²⁹⁾

A drugi protestant Gulielmus Budaeus:

»Mathias Flacius Illyricus . . . nec quiquam recti facit, nisi cum moritur.«³⁰⁾

Cijelih sto pedeset godina poslije smrti najumnija glava u njemačkom protestantizmu ostala je za protestante samo:

»Homo ille damnatae memoriae Flacius Illyricus.«³¹⁾

Katolički biograf Gašpar Ulenberger, koji je u zajedničkoj knjizi *Historiae de vita, moribus, rebus gestis ac denique morte Praedicantium Lutheranorum* izradio u doba protivreformacije (1622.) sasvim tendenciozne biografije Melanchtona, Vlačića, Georga Majora i Osijandera, obilježava Vlačićevu smrt riječima:

»Anno 1575. Flacii mors, infelicissimi qui sub solle vixerunt mortalium.«³²⁾

Taj isti Ulenberger prikupio je i mnoge pogrdne nazive, kojima je Vlačić bio počašćivan. Protivnici protestanti takmičili su se sa katolicima kako da

²⁹⁾ »Ne zbog mene, nego zbog crkve hvala Bogu što je Illyricus umro, jer je on bio čovjek potpuno poremećen. Uzaludna je bila svaka nada da će se on obratiti«.

³⁰⁾ »Matthias Flacius Illyricus . . . nije ništa bolje uradio nego što je umro«.

³¹⁾ »Čovjek proklete uspomene Flacius Illyricus«.

³²⁾ »Godine 1575. smrt Vlačića, najnesretnijeg od svih smrtnika koji su ikad živjeli pod suncem.«